

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 54/25

Luxemburg, 29 april 2025

Arrest van het Hof in zaak C-453/23 | Prezydent Miasta Mielca

Staatssteun: het Hof verduidelijkt in welke omstandigheden een belastingvrijstelling door het Unierecht verboden kan zijn

In Polen verkreeg een onderneming geen vrijstelling van onroerendezaakbelasting over terreinen die zijn voorzien van spoorweginfrastructuur die ter beschikking van spoorwegvervoerders wordt gesteld, omdat de toekenning van die vrijstelling in strijd zou zijn met de Unieregels inzake staatssteun. De hoogste Poolse bestuursrechter heeft het Hof van Justitie daarover vragen gesteld. Het Hof oordeelt dat een algemene en abstracte vrijstelling zoals die waarin de Poolse wet voorziet in beginsel geen staatssteun vormt omdat daardoor geen selectief voordeel wordt verleend. Deze vrijstelling lijkt geen verband te houden met de specifieke kenmerken van de begunstigde ondernemingen of van hun activiteiten, noch deel uit te maken van een kennelijk discriminerend stelsel. Zij is gebaseerd op een neutraal criterium en geldt voor uiteenlopende spelers, waaronder ondernemingen van verschillende omvang uit verschillende sectoren alsmede entiteiten die geen economische activiteiten uitoefenen. Ze streeft bovendien zowel een begrotingsdoelstelling als een milieudoelstelling na. Het staat evenwel aan de nationale rechter om te beoordelen of de betrokken vrijstellingsregeling al dan niet staatssteun vormt.

Een Poolse onderneming die op haar terreinen een particuliere spooraansluiting bezit, heeft besloten deze ter beschikking te stellen van een spoorwegvervoerder teneinde in aanmerking te komen voor de vrijstelling van onroerendezaakbelasting. Met het oog daarop heeft zij de bevoegde autoriteit verzocht om een fiscale ruling waarbij haar recht op die vrijstelling wordt bevestigd.

Hoewel de onderneming aan alle in het Poolse recht gestelde voorwaarden heeft voldaan, is de vrijstelling haar geweigerd omdat deze niet vooraf bij de Commissie is aangemeld en daarom volgens het Unierecht onrechtmatige staatssteun zou vormen.

De onderneming vecht deze weigering aan bij de Poolse rechterlijke instanties. De hoogste Poolse bestuursrechter twijfelt of deze vrijstelling van onroerendezaakbelasting vanuit het oogpunt van het Unierecht ¹ als staatssteun kan worden aangemerkt en heeft zich tot het Hof gewend. Hij wenst te vernemen of deze vrijstelling de begunstigten een selectief voordeel verleent en of zij de mededinging vervalst of dreigt te vervalsen.

Volgens het Hof lijkt de betrokken vrijstelling van onroerendezaakbelasting geen selectief voordeel te verlenen en dus geen staatssteun te vormen. Het staat evenwel aan de nationale rechter om daarover definitief te beslissen.

Het Hof gaat er bij zijn beoordeling van uit dat de Poolse wettelijke regeling van de onroerendezaakbelasting het „normale” belastingstelsel is aan de hand waarvan moet worden beoordeeld of de vrijstelling selectief is. Die regeling geldt voor alle eigenaren of bezitters van onroerende goederen en bepaalt de wezenlijke kenmerken van de onroerendezaakbelasting, waaronder de betrokken vrijstelling.

Het Hof oordeelt dat **een algemene en abstracte vrijstelling** waarmee een directe belasting gepaard gaat, zoals die waarin de Poolse wet voorziet, **in beginsel niet als staatssteun kan worden aangemerkt**. Aangezien een dergelijke vrijstelling wordt geacht inherent te zijn aan het „normale” belastingstelsel, verleent zij over het algemeen

immers geen selectief voordeel.

In twee situaties zou die vrijstelling echter wel selectief kunnen zijn: ten eerste wanneer de vrijstelling deel uitmaakt van een belastingstelsel dat is opgezet volgens kennelijk discriminerende parameters en ten tweede wanneer de voorwaarden die de relevante regelgeving stelt om voor deze vrijstelling in aanmerking te komen betrekking hebben op een of meer specifieke kenmerken van de begunstigde ondernemingen, waarbij die kenmerken onlosmakelijk verbonden zijn met de aard van die ondernemingen of van hun activiteiten, zodat zij een coherente categorie vormen.

De aan de orde zijnde vrijstelling wordt aan de belastingplichtigen toegekend mits zij met name een terrein bezitten dat deel uitmaakt van de spoorweginfrastructuur die ter beschikking van de spoorwegvervoerders wordt gesteld. Onder voorbehoud van verificatie door de nationale rechter **lijkt die voorwaarde dus noch rechtens noch feitelijk verband te houden met specifieke kenmerken van de ondernemingen die deze vrijstelling genieten.** Zij lijkt evenmin deel uit te maken van een belastingstelsel dat is opgezet volgens kennelijk discriminerende parameters.

Zo lijkt een heterogene groep begunstigten voor de vrijstelling in aanmerking te komen, waaronder niet-marktdeelnemers en ondernemingen van sterk verschillende omvang die actief zijn in zeer verschillende sectoren. **Het feit dat alleen ondernemingen die aan de voorwaarden voor een vrijstelling voldoen deze kunnen genieten, volstaat op zichzelf niet om deze als selectief te beschouwen.**

Overigens streeft de hogergenoemde vrijstelling niet alleen een begrotingsdoelstelling maar ook een milieudoelstelling na, die erin bestaat de betrokkenen aan te moedigen om niet meer in gebruik zijnde zijlijnen te herstellen en gebruik te maken van spoorwegvervoer. In het kader van zijn fiscale autonomie is een lidstaat gerechtigd om via directe belastingen naast een zuivere begrotingsdoelstelling een of meer andere doelstellingen na te streven, die in voorkomend geval samen het doel van het relevante referentiestelsel vormen.

Mocht de nationale rechter evenwel van oordeel zijn dat de vrijstelling in kwestie een selectief voordeel verleent, dient hij vervolgens te onderzoeken of deze gelet op haar algemene kenmerken de mededinging vervalst of dreigt te vervalsen. Het Hof wijst er in dat verband op dat maatregelen die een onderneming bevrijden van de kosten die zij normaliter moet dragen, in een economische sector die op Unieniveau is geliberaliseerd in beginsel de mededingingsvoorwaarden vervalsen.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst en, indien van toepassing, de samenvatting](#) van het arrest zijn op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎ (+352) 4303 2170

Beelden van de uitspraak van het arrest zijn beschikbaar via „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106.

Volg ons!

¹ Artikel 107, lid 1, VWEU.